

REFERATEN

VERZORGD DOOR DE STUDIEGROEP ARTIKELEN DOCUMENTATIE

60—005. Uitgeknipte mensen. *Nooy, J. K. A. van (1959) Mbl. v. d. Geestel. Volksgez. 14, 463.*

Door de intensivering van maatschappelijke hulpverlening en door de grote toename van het aantal instanties en instellingen, dat zich met deze hulpverlening bezighoudt, is het ontstaan en bewaren van dossiers noodzakelijk geworden. Deze dossiers bevatten gegevens over een mens, over zijn persoonlijkheid, afkomst, milieu, psychische constitutie, kortom over alles, wat tot de eigenheid van die mens behoort. Voor een doeltreffende hulpverlening zijn deze dossiers onmisbaar. Wanneer Jantje in moeilijkheden komt ontstaan over hem dossiers bij het M.O.B., de kinderplicht, bij de kinderrechter, bij het observatiehuis en de voogdijvereniging, bij de Raad voor Kinderbescherming enzovoort. Groeit Jantje over zijn moeilijkheden heen en betreedt hij als mijnheer X de maatschappij, dan rijzen de vragen. Wat gebeurt er met de dossiers over Jantje, waarin Jantje „uitgeplozen” ligt opgeborgen? De aanwezigheid van oude dossiers kan maatschappelijk een schadelijke invloed hebben en zelfs veel leed veroorzaken. Is het nodig deze dossiers te blijven bewaren? Voor wetenschappelijke doeleinden? Dit lijkt op het bekende bewaren van allerlei „omdat het nog weleens te pas zou kunnen komen”. Schrijver gelooft, dat de instellingen, die dossiers hebben, moeten overeenkomen deze dossiers op bepaalde momenten te vernietigen. Men loopt het gevaar, dat bij eventuele latere moeilijkheden van dezelfde persoon de jeugdgegevens ontbreken, doch men vermijdt het risico voor velen, dat een verleden wordt geopenbaard, waaronder zichzelf een streep hebben gezet. „We hebben deze mensen moeten uitknippen, maar nu zijn zij allen volledig en zonder restrictie opgenomen in het plakboek, dat maatschappij heet”.

N. Besslem

60—002. Oral treatment of pernicious anaemia with vitamin B₁₂ and desiccated hog duodenal extract. *Blackburn, E. K., G. H. Spray, H. T. Swan, G. R. Tudhope en G. M. Wilson (1959) Brit. med. J. II, 535.*

De orale behandeling van pernicieuze anemie met extracten van maagslijmvlies dateert van 1939, toen W. B. Castle in Amerika en J. F. Wilkinson in Engeland de preparaten invoerden van gedroogde varkensmagen, in een dosering van vijftien tot dertig gram per dag. In de laatste jaren worden preparaten gebruikt, die een kleine hoeveelheid vitamine B₁₂ en een extract van gedroogd slijmvlies uit de twaalfvingerige darm of de pylorus van het varken bevatten. Het is echter gebleken, dat met deze preparaten wel een goede beginreactie wordt opgewekt, maar dat bij voortgezette behandeling de hematologische remissie en de normale serumwaarden van het vitamine B₁₂ niet gehandhaafd blijven.

De schrijvers behandelde 22 lijdende aan pernicieuze anemie met Biopartabletten gedurende vijf jaar (een tablet Biopar bevat zes gamma vitamine B₁₂ en 30 mg van het preparaat met intrinsief factor; een tablet Biopar forte 15 gamma respectievelijk 35 mg). Dertien patiënten, die tevoren met parenteraal vitamine B₁₂ met succes werden behandeld, schakelden in november 1953 op Biopar over, waarvan zij tot juni 1955 eenmaal daags een tablet kregen, tot oktober 1956 tweemaal daags een tablet en tot maart 1959 tweemaal daags een tablet Biopar forte. Negen patiënten, die tevoren niet waren behandeld, vertoonden met de orale behandeling een goede beginreactie. Vier van hen kregen vijf tabletten Biopar per dag gedurende twee tot negen maanden, waarna werd overgeschakeld op het bovenvermelde schema. De vijf anderen kregen vijf tabletten Biopar forte per dag gedurende zes maanden en daarna twee tabletten per dag.

Bij vijf van deze 22 patiënten kon de behandeling gedurende de gehele observatie niet plaats vinden. Eén overleed aan een pneumonie aan het einde van het eerste observatiejaar zonder hematologische afwijkingen; de tweede kreeg parathesieën, die ook met parenteraal toegediend vitamine B₁₂

niet verdwenen en bij wie evenmin bloedafwijkingen bestonden; de derde en vierde overleden aan coronair trombose na drie jaar en prostaatacarcinoom na vier jaar zonder hematologische afwijkingen.

Bij drie van de overgebleven vijf patiënten trad een hematologische verslechtering op. Alle drie leken betrouwbaar en hebben vrij zeker steeds de tabletten ingenomen. Twee anderen vertoonden een daling in de hemoglobine- en erythrocytenwaarden tengevolge van ijzeregebrek.

Bij de twaalf resterenden bleven de hemoglobine- en erythrocytenwaarden goed. De serumwaarden van het vitamine B₁₂ (normaal 0.150—1 gamma/ml) bedroegen in zes gevallen minder dan 0.150 gamma/ml na twee en een half jaar, en na drie en een half jaar lagen in elf gevallen de waarden hieronder. Bij de patiënten, die ook na drie en een half jaar normale waarden bleven vertonen, waren na vijf jaar de vitamine B₁₂ serumwaarden nog steeds normaal.

Het blijkt dus, dat noch Biopar, noch Biopar forte betrouw-

De artikelen, besproken in de met een nummer gemerkte referaten, kan men schriftelijk ter inzage vragen bij J. G. Antvelink, Spoorstraat 24, Schoonhoven.

bare geneesmiddelen zijn bij de behandeling van pernicieuze anemie. De resultaten met Biopar komen overeen met die met andere orale preparaten, zoals Bifakton, Bendogen en Cycloplex.

De mislukking om op de lange duur een remissie van de pernicieuze anemie te handhaven blijkt het gevolg te zijn van een blokkade in de absorptie van vitamine B₁₂ in de darmtractus. Schwartz toonde aan, dat een intrinsic factor remmende substantie kan worden gevonden in het serum van veel patiënten, die oraal werden behandeld, terwijl deze remmende stoffen voor de behandeling niet aanwezig waren. Er bestaat weinig twijfel over het feit, dat preparaten met de intrinsic factor, uit maagslijmvlies gemaakt, als antigeen kunnen werken. Op het hematologencongres in Londen in september 1959 ging Schwartz zover, dat hij verklaarde, dat alle handelspreparaten met vitamine B₁₂ en intrinsic factor uit de handel moesten worden genomen, totdat zij van hun antigene eigenschappen waren bevrijd.

P. Zwanenburg

59—079. Die Kunst der Zusammenfassung. *Zischka, G. A. (1959) Münch. Wschr. 101, 1856.*

Schrijver vindt dat de medische pers lang niet altijd aan haar doel, het zo helder mogelijk overbrengen van gedachten en verkregen inzichten, beantwoordt. Er zijn 14.000 medische tijdschriften. De enkeling dreigt reeds in een beperkte keuze te verdrinken. In verband hiermee bestaat hoe langer hoe meer de behoefte aan een goede samenvatting, waarin de kern van het artikel tot uiting komt. Zo oriënteren de enkeling, alsmede de wetenschappelijke instituten en referatenbladen zich in de eerste plaats aan de samenvatting. Men vermijde gemeenplaatsen, zoals, „bij 30 patiënten werd onderzocht in hoeverre het middel X ziekte Y kan beïnvloeden” of „de toegepaste methode wordt beschreven”. Dergelijke zinnen zijn meestal reeds uit het hoofd van het artikel op te maken. Aan de wijze en de stijl van samenvatting herkent men of de schrijver tot gedisciplineerd wetenschappelijk denken, herkennen van de kern en het toepassen van kritische methoden in staat is. Een niets zeggende samenvatting wordt zelden door een lezenswaardig stuk gedekt.

Juist inzichten van betekenis kunnen zonder veel omhaal van woorden op schrift worden gebracht. Wie niet tot lexicologische nauwkeurigheid in staat is, is meestal ook verward in de rest van zijn gedachtengang. Zo gezien beantwoordt de samenvatting aan haar doel van wegwijzen voor degenen, die zich nader in het oorspronkelijk artikel wil verdiepen.

C. T. Lens